

Trenul Vieții

Un lung tren ne pare viața.
Ne trezim în el mergând,
Fără să ne dăm noi seama,
Unde ne-am suit și când.

Fericirile sunt halte,
Unde stăm cât un minut,
Până bine ne dăm seama,
Sună, pleacă, a trecut.

Iar durerile sunt stații
Lungi, de nu se mai sfârșesc
Și în ciuda noastră parcă,
Tot mai multe se ivesc.

Arzători de nerăbdare,
Înainte tot privim,
Să ajungem mai degrabă
La vreo țintă ce-o dorim.

Ne trec zilele, trec anii,
Clipe scumpe și dureri,
Noi trăim hrăniți de visuri
Și-nsetați după plăceri.

Mulți copii voioși se urcă.
Câți în drum n-am întâlnit,
Iar câte un bătrân coboară,
Trist și frânt, sau istovit.

Vine-odată însă vremea,
Să ne coborâm și noi.
Ce n-am da atunci o clipă,
Să ne-ntoarcem înapoi?

Dar pe când, privind în urmă,
Plângem timpul ce-a trecut,
Sună goarna VEȘNICIEI:
< Am trăit și n-am știut >

Traian Dorz

